

## **פרק שני מנהות הקומץ את המנהה**

עינן משפט  
נור מוצאה

טז.

מסורת הש"ס

ג א קי' פיר' משלמת  
ספונטן סלאן;  
ד ב קי' סכ. גולן;

שיטה מקובצת (הטזק)

וְרַבֵּי יִהְוָה סָבֵר אֲנֵן  
עַל-גָּמְלָא זָכָרְנוּ וְלֹא-זָכָרְנוּ

**רבען** סבירי החץ מרצה על אס  
הלו נענין דלו כי מה  
נענין דבריל זוקפה נמייך דעת  
השון מושג וברוחם בלה גראן

הצ'ט מרצוז... וואס לא צ'ט  
שופרזה על אכילות ורב  
ץ מרצה על אכילות "אל"  
תבן לב פפא והוא עולין  
וילן ופלני רהניא נטמא  
זהודה אומר <sup>ט</sup> שניהם  
ששאן קרבן ציבור חלוק  
בטומאתו והטהרו  
בב איש ת"ר י' יהוד  
אהארד טמא וכל השבטים  
הה לפ' שאין ז' קרבנות  
מאר' הצעיר מז'ה איך  
ת' ש' נטבתאת אתה מן  
הסדרין רבי יהודא אומר  
ישריפה לפי שאין קרבן  
אמורם הטמא בטומאתו  
אי'תא לפי שאין הצעיר  
כע' ליה אלא א'ר יוחנן  
פי' של רבי יהודא שאין  
מפתני' החרורה "מפוגלת  
אינו מפוגל את החרורה  
דרה לאכול ממנה למחר  
לאכול מן הלחם למחר  
אי'נה מפוגלה' הכהנים  
והחלהם אינו מפוגל את  
עת' את הכהנים לאכול  
חם מפוגלן לאכול את  
מפוגל והכהנים אינן  
אלימא משום דרב  
הנא מנין ללחמי יהודא  
וכבר וקריב על וכח  
אמר' ואיפכא נמי הא לא קשיא  
ונודה לא איקרי לחם אלא  
מס מפוגלן את הלחם  
עת' הכהנים לחם היכא  
שים אללא <sup>ט</sup> (לאו) היינו  
ו' און יהודא גל <sup>ט</sup> רלחם  
ואון כבשים גל רלחם  
יהודא התם הוא דכי  
גנאל יהודא משום דלא  
זה אבל כבשים דהוקקו  
א' כי מפוגל בלחם לפוגל  
בעא מיניה ר'א מרב  
זה לאכול ביז' ממנה  
ו' לאפנול יהודא לא  
ולו מלחתה לא מיגנלא  
כעניא כי קא מיבעא לי  
עצטראפה יהודא לאפנול  
זה אף בו הלחם מפוגל  
ו' אמראי לימתא קל וחומר  
א' פיגל אינו דין שלא  
והתניא מעשה באחד  
שורע

<sup>4)</sup> גולן דב-ל נומנלי הוס דטייך פמחמתה מודה קה מחייב כי.

